

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci **žalobkyně: T.T.N.**, nar. „X“, státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky, trvale bytem Vietnamská socialistická republika, H. T., D. T., T. S., zastoupené **Petrem Václavkem**, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2014, č. j. CPR-12970-6/ČJ-2014-930310-V243,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalované rozhodnutí a řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo

Rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „žalovaný“), ze dne **7. 11. 2013**, č. j. CPR-12413-1/ČJ-2013-930310-V237, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20. 8. 2013, č. j. KRPE-66898- 42/ČJ-2013-170022-SV (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), jímž **bylo žalobkyni** podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 326/1999 Sb.“ či „zákon o pobytu cizinců“), a podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 téhož zákona **uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 (jeden) rok.** Dle ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. byl stanoven počátek uvedené doby, a to na okamžik, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Dále bylo deklarováno, že dle § 118 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. se do doby, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Ve smyslu ustanovení § 120a zákona č. 326/1999 Sb. bylo též konstatováno, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování dle ustanovení § 179 zákona č. 326/1999 Sb. a dle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. jí **byla stanovena doba k vycestování z území ČR, a to do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.**

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 22. 11. 2013 u místně nepřislušného soudu (což zjevně nebylo /vzhledem k odborným znalostem a specializaci jejího zástupce/ učiněno omylem, nýbrž s úmyslem prodloužit dobu, po kterou nebude možno rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat) **žalobu, kterou poté, co mu byla věc postoupena (31. 12. 2013), Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích** (dále též „krajský soud“) po proběhlém ústním jednání (na jehož nařízení žalobkyně trvala) **rozsudkem ze dne 17. 2. 2014, č. j. 50A 1/2014 – 49, zamítl. Rozsudek nabyl moci práva dne 18. 2. 2014. Kasační stížnost žalobkyně proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 3. 2014, č. j. 2 Azs 38/2014 – 30, odkladný účinek kasační stížnosti přiznán nebyl.**

Jelikož žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí (§ 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.), nemohlo být výše zmíněné rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo moci práva dne 13. 11. 2013, vykonáno. Kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu ex lege odkladný účinek nemá a Nejvyšší správní soud, jak již bylo uvedeno výše, odkladný účinek kasační stížnosti žalobkyně nepřiznal. **Vzhledem k tomu žalobkyni již v průběhu řízení před krajským (resp. Městským soudem v Praze) soudem (konkrétně dne 3. 12. 2013) uplynula doba k vycestování (20 dnů od právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění) stanovená v rozhodnutí o správním vyhoštění** (k tomu srov. právní názor vyjádřený např. v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 1 As 7/2013 –

32, bod 20). Žalobkyně se proto po právní moci rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích dostavila ke správnímu orgánu prvního stupně a požádala správní orgán o výjezdní příkaz. Tento jí by na základě její žádosti udělen (příkaz č. GA0169209) s platností do 10. 3. 2014.

Pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění však žalobkyně nerespektovala (k tomu srov. § 337 odst. 1 písm. b/ zákona č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále též „trestní zákoník“), **nerespektovala ani výjezdní příkaz č. GA0169209 a území České republiky neopustila. V rámci pobytové kontroly prováděné hlídkou oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, byla žalobkyně dne 2. 4. 2014 zajištěna a bylo s ní téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění.**

Po provedeném řízení Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“), vydala dne 11. 7. 2014 pod č. j. KRPE-28634-72/ČJ-2014-170022-SV v pořadí druhé rozhodnutí (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), **jímž bylo žalobkyni podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. a podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb. uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 5 (jeden) rok.** Správní orgán prvního stupně dále deklaroval, že dle § 118 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. se do doby, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Ve smyslu ustanovení § 120a zákona č. 326/1999 Sb. bylo též konstatováno, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování dle ustanovení § 179 zákona č. 326/1999 Sb. a dle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. **jí byla stanovena doba k vycestování z území ČR, a to do 10 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.**

Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 9. 12. 2014, č. j. CPR-12970-6/ČJ-2014-930310-V243 (dále „též žalované rozhodnutí“ či „rozhodnutí správního orgánu druhého stupně“) **zamítl** a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II.

Žaloba a vyjádření žalovaného

Proti rozhodnutí žalovaného (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek) podala žalobkyně včasnou žalobu, v níž namítla, že řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno „*toliko s odkazem na § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb.*“, přičemž rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno i podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb. Takový postup je dle žalobkyně porušením „*zásady legitimního očekávání*“.

Žalobkyně dále namítla, že žalovaný „*nesprávně zjistil dobu jejího pobytu bez platného oprávnění k pobytu*“, neboť žalobkyně měla dle prvního rozhodnutí o správním vyhoštění (rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 7. 11. 2013, č. j. CPR-12413-1/ČJ-2013-930310-V237, ve spojení s rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20. 8. 2013, č. j. KRPE-66898- 42/ČJ-2013-170022-SV) vycestovat z území České republiky již 4. 12. 2013, nicméně žalovaný vycházel z toho, že tak měla učinit až 10. 3. 2015. Žalobkyně se domnívá, že žalovaný měl s ohledem na skutečnost, že doba stanovená žalobkyni k vycestování z České republiky prvním rozhodnutím o správním vyhoštění uplynula již v průběhu řízení o správní žalobě před krajským soudem (resp. Městským soudem v Praze), měl následně žalovaný vydat nové rozhodnutí podle § 101 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), „*a stanovit žalobkyni nově lhůtu k vycestování*“.

V neposlední řadě žalobkyně žalovanému vytkla, že „*nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména pokud jde o dopady vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života*“, nepřihlédl k tomu, že na území České republiky žije již 13 let s manželem a společnými potomky a „*bez trvalé lékařské pomoci není schopna života*“. Žalobkyně se domnívá, že žalovaný měl vzdor její pasivitě v řízení z vlastní iniciativy vyhledávat a opatroval důkazy, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba především vypořádat námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení věci krajským soudem

Předně krajský soud zdůrazňuje, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), které je třeba výslovně formulovat v žalobě (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je totiž dle Nejvyššího správního soudu nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků

řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63, dostupný na www.nssoud.cz).

Dále krajský soud připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že **na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí** (tento právní názor akceptoval i Nejvyšší správní soud – viz např. bod 15 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9). Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „*[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, popř. rozsudky ve věcech 1 Afs 81/2013, 1 Afs 82/2013, 1 As 72/2013, 9 Afs 22/2013, 9 Afs 39/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 a řada dalších). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Nelze též zapomínat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí (popř. odůvodněním soudních rozhodnutí dříve vydaných ve věci správního vyhoštění žalobkyně) odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, a ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Azs 71/2014 – 49, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud též nemůže nepoznamenat, že **ačkoliv v době podání žaloby již žalobkyně nepobývala na území České republiky, zástupce žalobkyně trval na nařízení jednání** v této věci (list číslo 41 soudního spisu). Jednání bylo nařízeno na 27. 2. 2015 (8.00 hod.), předvolání bylo doručeno zástupci žalobkyně 13. 2. 2015. **Zástupce žalobkyně se však následně z účasti na jednání omluvil** („z důvodu velkého vytížení členů kanceláře a přítomnosti žalobkyně na území domovského státu“) **datovou zprávou doručenou do datové schránky soudu až dne 26. 2. 2015 v 15.38 hod., tedy pouhý den před jednáním, navíc po pracovní době zaměstnanců soudu. Rozhodujícímu soudci proto byla tato omluva předložena až po návratu z jednací síně. Takový postup zástupce žalobkyně nelze hodnotit jako korektní, neboť „vytížení členů kanceláře a přítomnosti žalobkyně na území domovského státu“ sine dubio nejsou skutečnosti, o kterých by se zástupce žalobkyně dozvěděl až den před nařízeným jednáním (v odpoledních hodinách).**

Nyní k žalobním námitkám.

Není pravdou, že by žalovaný porušil „zásadu legitimního očekávání“. Již v oznámení o zahájení řízení ze dne 2. 4. 2014, č. j. KRPE-28634-13/ČJ-2014-170022-SV, správní orgán prvního stupně uvedl, že zahajuje řízení ve věci správního vyhoštění, neboť žalobkyně „*pobývá na území České republiky bez víza, ač k tomu není oprávněna, nebo bez platného oprávnění k pobytu*“ a „*maří výkon správních rozhodnutí a opakovaně porušuje právní předpis*“. Současně citoval § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. a § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb. Oznámení o zahájení řízení s výše popsány náležitostmi lze akceptovat (shodně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2012, č. j. 8 As 88/2011 – 62, bod 23). Následně téhož dne správní orgán prvního stupně žalobkyni za přítomnosti jejího advokáta znovu poučil o tom, jakého jednání se měla dopustit a jak toto jednání po právní stránce kvalifikoval, jakož i o tom, že žalobkyni je možno uložit správní vyhoštění až na pět let (viz protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 2. 4. 2014, č. j. KRPE-28634- 25/ČJ-2014-170022-SV). Sama žalobkyně do protokolu uvedla, že si je vědoma toho, co je předmětem řízení a jaký následek jí hrozí (vyhoštění). Je tedy zjevné, že správní orgán prvního stupně (žalovaný) nepostupoval nepředvídatelně a již vůbec nemohl porušit žalobkyní zmíněnou „zásadu legitimního očekávání“, neboť žalobkyně s ohledem na výsledky řízení, která vydání v pořadí druhého rozhodnutí o správním vyhoštění předcházela, nemohla „*legitimně*“ očekávat nic jiného, než uložení správního vyhoštění s delší dobou, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Důvodné nejsou ani další námitky žalobkyně. Žalobkyni je sice třeba přisvědčit, že žalovaný vycházel z pro žalobkyni příznivějších skutkových zjištění. Konkrétně vycházel z toho, že žalobkyně na území České republiky neoprávněně pobývala až od 11. 3. 2014, ačkoliv, jak soud uvedl již v narativní části odůvodnění tohoto rozsudku (I), žalobkyně měla opustit území nejpozději dne 3. 12. 2013, kdy jí uplynula doba k vycestování (20 dnů od právní moci prvního rozhodnutí o správním vyhoštění) stanovená prvním rozhodnutím o správním vyhoštění, když podání žaloby ve správním soudnictví nezpůsobilo stavění doby pro vycestování z území, ale bránilo pouze nucenému výkonu rozhodnutí o vyhoštění (k tomu srov. právní názor vyjádřený např. v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 1 As 7/2013 – 32, bod 20). Nicméně tato skutečnost žalobkyni nijak na jejích právech nezkrátila, naopak, a proto žalobkyně snad ani nemohla mýlně navrhnout, aby soud zrušil žalované rozhodnutí jen proto, že žalovaný nepřihlédl k tomu, že žalobkyně neoprávněně pobývala na území České republiky podstatně delší dobu, než se žalovaný

domníval. Je zjevné, že ani po zrušení žalovaného rozhodnutí by ve věci nemohlo být vydáno pro žalobkyni příznivější rozhodnutí. Na tomto místě je vhodné připomenout, že ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon (§ 2 s. ř. s.). Tomuto základnímu principu (**ochrana subjektivních práv, nikoli „objektivní“ zákonnosti**) odpovídá i právní úprava žalobní legitimace obsažená v § 65 odst. 1, 2 s. ř. s., dle které kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak (odst. 1). **Nestačí proto, aby žalobce v žalobě pouze tvrdil, že rozhodnutí (či proces vedoucí k jeho vydání) je vadné, aniž by současně tvrdil, že se tato vada negativně dotýká jeho právní sféry (zkracuje ho na právech).** Obdobně platí, že účelem soudního přezkumu není lpění na dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Postrádalo by smysl (a bylo by ryzím formalismem) rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné či dokonce pro žalobkyni ještě méně příznivé.

Jak již soud naznačil výše, **nebylo povinností správních orgánů po zamítnutí žaloby proti prvému rozhodnutí o správním vyhoštění ex officio vydat nové rozhodnutí** (§ 101 správního řádu). Jednak je především věcí žalobkyně, jak výstižně konstatoval Nejvyšší správní soud v odůvodnění již citovaného rozsudku ze dne 10. 4. 2013, č. j. 1 As 7/2013 – 32, aby tato sama aktivně „*nepříjemnosti spojené s uplynutím lhůty pro dobrovolné vycestování z území v průběhu řízení o žalobě dle § 65 s. ř. s. řešila*“, jednak správní orgán prvního stupně žalobkyni udělil výjezdní příkaz č. GA0169209 s platností do 10. 3. 2014. Nebyl zde tedy žádný důvod pro vydání nového rozhodnutí. Navíc „výklad“ právní úpravy předestřený žalobkyní neobstojí i proto, že by vedl k absurdnímu důsledku (argumentum reductione ad absurdum) spočívajícímu v tom, že by správní orgán musel vždy ex officio po zamítnutí žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění (vzhledem k tomu, že dle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. se doba k vycestování z území stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů) vydávat nové rozhodnutí, proti němuž by byla opět přípustná žaloba a cizinec by tak zřejmě nikdy neopustil území České republiky.

Liché jsou i námitky, že žalovaný „nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména pokud jde o dopady vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně“, a že měl vzdor pasivitě žalobkyně v řízení z vlastní iniciativy vyhledávat a opatroval důkazy, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a citovaného zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav,

povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Všechny výše uvedené skutečnosti správní orgány v rozsahu nezbytném pro soulad jeho rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu zjišťovaly a podrobně hodnotily. Nejprve správní orgán prvního stupně (viz stranu 3 rozhodnutí /předposlední odstavec/ a stranu 7 /předposlední odstavec/) zhodnotil imigrační historii žalobkyně, když připomněl, že do České republiky přicestovala ilegálně v roce 2001 a celkem čtyřikrát neúspěšně žádala o udělení azylu. Následně správní orgán prvního stupně poukázal na správní řízení, která byla s žalobkyní pro porušení ustanovení zák. č. 326/1999 Sb. dosud vedena (strana 4 /předposlední odstavec/), zabýval se zdravotním stavem žalobkyně (strana 6 /druhý odstavec shora/), pevností a povahou rodinných vztahů žalobkyně (strana 4 /druhý a třetí odstavec shora/, strana 6 /čtvrtý, pátý a šestý odstavec shora/, strana 7 /poslední odstavec/), ekonomickými, společenskými a kulturními vazbami žalobkyně na Českou republiku (strana 6 /třetí odstavec shora/), intenzitou vazeb na Vietnam a její možnou reintegrací do země původu (strana 7 /poslední odstavec/). Konečně oba správní orgány pečlivě vážily dopady vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života (srov. stranu 7 /poslední odstavec/ a stranu 8 /první odstavec shora/ rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a stranu 5 /druhý odstavec shora/ žalovaného rozhodnutí). Žalovaný se též v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně věnoval i odůvodnění délky správního vyhoštění (strana 6 /poslední odstavec/). **Soud se s těmito závěry správních orgánů ztotožňuje a zcela na ně odkazuje.** Vzhledem k tomu, že od vydání prvního rozhodnutí o správním vyhoštění nedošlo k žádné relevantní změně poměrů (žalobkyně takovou změnu netvrdila), aktuálními zůstávají i závěry Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (rozsudek ze dne 17. 2. 2014, č. j. 50A 1/2014 -49, v jehož odůvodnění krajský soud - mimo jiné - podrobně popsal imigrační historii žalobkyně a popsal též protiprávní jednání, jichž se na území České republiky žalobkyně dopustila) a Nejvyššího správního soudu (obsažené v odůvodnění rozsudku ze dne 28. 3. 2014, č. j. 2 Azs 38/2014 – 30) a lze na též odkázat.

Při hodnocení dopadů do rodinného života žalobkyně žalovaný (resp. správní orgán prvního stupně) správně nepřehlédl, že žalobkyně tento začala „budovat“, ačkoliv věděla, že její imigrační status v České republice je nejistý (což žalobkyně ani nezpochybňovala). Nemohla se tak rozumně spoléhat na to (nemohla legitimně očekávat), že na území České republiky, kde uzavřela sňatek, bude moci pobývat trvale. Skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva zcela zásadní (srov. rozsudek ze dne 26. 1. 1999, Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, rozsudek ze dne 22. 5. 1999, Andrey Sheabashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99). Pokud se o výše popsáný případ jedná, bude vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně (např. rozsudky ze dne 24. 11. 1998, Mitchell proti Spojenému království, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, Ajayi a další proti Spojenému království, stížnost č. 27663/95, nebo rozsudek Rodrigues da Silva a Hoogkamer, srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013, a rozsudek téhož soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5As 102/2013 – 31). Tyto výjimečné okolnosti v projednávané věci podle krajského soudu naplněny nebyly. **Obě děti žalobkyně jsou již zletilé, ekonomicky nejsou na žalobkyni závislé a nenacházejí se proto ve zranitelném postavení (naopak, žalobkyně nemá**

v České republice žádný příjem, je finančně závislá na manželovi, který se však v průběhu správního řízení - vzdor výzvě správního orgánu - nevyjádřil, což nesvědčí o příliš intenzivních citových vztazích k žalobkyni). Žalobkyně má ve Vietnamu rodiče (u nichž – inter alia – žalobkyně zanechala v roce 2001 své tehdy nezletilé děti ve věku 9 a 7 let a odjela do České republiky!), **zná jazyk i kulturu (je to její rodná země), její reintegrace je tedy možná.** V České republice nemá žalobkyně pracovní právní ani obchodní závazky, není vázána zásadní kulturní vazbou a její zdravotní stav umožňuje vycestování (v žalobě taktéž tuto skutečnost žalobkyně nezpochybňovala). Vietnam je též země s existujícím sociálním a zdravotním systémem (byť odpovídajícím ekonomickým možnostem země), žalobkyně se proto nemusí obávat, že se ve Vietnamu ocitne „*bez lékařské pomoci*“. Pro úplnost je třeba dodat, že pokud by se rodina žalobkyně v důsledku jejího správního vyhoštění rozhodla upřednostnit rodinný život, mohl by manžel žalobkyně i s dospělými dětmi přesídlit zpět do země původu, neboť jsou všichni vietnamské národnosti, znají jazyk i kulturu země původu (není zde nepřekonatelná překážka k rodinnému či soukromému životu v zemi původu), zletilé děti žalobkyně žijí v České republice až od roku 2010, manžel žalobkyně od roku 2007.

Dále je třeba uvést, že již v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, se Nejvyšší správní soud k otázce rozsahu mezinárodního závazku založeného čl. 8 Úmluvy vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do rodinného a soukromého života cizince by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu v intencích judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Žalobkyni bylo uděleno správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 5 let. Správní vyhoštění s touto dobou nelze proto kvalifikovat jako nepřiměřenou sankci, na jejímž základě by ve vztahu k žalobkyni, která opakovaně nerespektovala rozhodnutí orgánů veřejné moci České republiky a odmítala dobrovolně opustit území České republiky, mohlo dojít k porušení mezinárodních závazků České republiky. Ostatně nelze zapomínat, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/07). Krajský proto uzavírá, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé, nejednalo se o exces, který by musel krajský soud korigovat.

Žalobkyně se též mýlí, pokud se domnívá, že žalovaný měl vzdor její pasivitě v řízení z vlastní iniciativy vyhledávat a opatroval důkazy, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 – 21, ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední (ex offio), nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy. Lze pouze zopakovat, že cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, by se měl ochrany svých práv aktivně domáhat tak, aby v řízení mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena.

IV.

Závěr a náklady řízení

Lze tedy uzavřít, že ani jedna ze základních žalobních námitek není důvodná. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož však žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 27. února 2015

Aleš Korejtko v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Michaela Jiroutová